

Juan Pérez Floristán

Va començar la seva formació amb la seva mare, María Floristán, que continuà amb Ana Guijarro, Galina Eguiazarova i Eldar Nebolsin, el seu mentor actual. També ha rebut consells i classes de figures internacionals, com Daniel Barenboim, Menahem Pressler, Ferenc Rados, Claudio Martínez Mehner, Nelson Goerner, Stephen Kovacevich i Elisabeth Leonskaja.

Guanyador del primer premi i del premi del públic del Concurs de Piano de Santander Paloma O'Shea 2015, com també del primer premi del Concurs Steinway de Berlín 2015 i de la Medalla de la Ciudad de Sevilla, amb només 25 anys Juan Pérez Floristán ja és un referent entre les noves generacions de músics espanyols i europeus. Incansable, en poc temps ha debutat en algunes de les principals sales del món i ha actuat al Ruhr Klavier Festival, Festival de Verbier, Festival Sommets-Musicaux de Gstaad, Festival de Santander, Festival de Granada o Festival Beethoven de Varsòvia.

Amb un repertori que comprèn més d'una trentena de *Concerts per a piano i orquestra*, des de Mozart fins a Crumb, és invitat assíduament a les temporades d'orquestrades nacionals i internacionals, col·laboració que ja ha esdevingut una constant en la seva carrera; així, té previst un enregistrament d'estudi amb la BBC Concert Orchestra aquest mateix 2019. Un àlbum que s'afegirà a la ja llarga llista de projectes discogràfics que ha afrontat, entre els quals un CD en solitari per a Naxos (amb obres de Liszt, Schumann i Beethoven) i dos CD amb obres de cambra de Schubert, Xostakóvitx i Brahms.

La llista de directors, solistes i grups de cambra amb què ha col·laborat inclouen J. López Cobos, J. Mena, P. González, M. Soustrot, L. Hager, L. Viotti, J. Vicent, P. Halffer, M. Bragado, A. Ionita, P. Ferrández, els integrants del Quartet Casals Abel i Arnau Tomàs, Fine Arts Quartet, D. Henschel, C. Gómez Godoy, P. Barragán...

Les gires l'han portat, a més d'Espanya, a França, Itàlia, Alemanya, el Regne Unit, Suïssa, Àustria, Polònia, Suècia, els EUA, Mèxic, Argentina, Xile, Colòmbia, Perú i els Emirats Àrabs Units. Així mateix, la seva agenda inclou el retorn enguany als Estats Units després del seu debut exitós amb el Segon Concert de Brahms el 2018, un nou recital i la presentació amb orquestra a la Tonhalle de Zuric, el debut al Centre de Belles Arts de Brussel·les (BOZAR) i el llançament de l'àlbum d'estudi amb la BBC Concert Orchestra a Londres.

Amb la col·laboració de:

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

B 15601-2019

Juan Pérez Floristán, piano

Estiu al Palau
Dilluns, 12 d'agost de 2019 – 20h
Sala de Concerts

Programa

I

György Ligeti (1923-2006)

Musica ricercata

- I. Sostenuto – Misurato – Prestissimo
- II. Mesto, rigido e cerimoniale
- III. Allegro con spirito
- IV. Tempo di valse (poco vivace – “à l’orgue de Barbarie”)
- V. Rubato. Lamentoso
- VI. Allegro molto capriccioso
- VII. Cantabile, molto legato
- VIII. Vivace. Energico
- IX. Adagio. Mesto – Allegro maestoso (Béla Bartók in memoriam)
- X. Vivace. Capriccioso
- XI. Andante misurato e tranquillo (omaggio a Girolamo Frescobaldi)

22’

Ludwig van Beethoven (1770-1827)

Sonata per a piano núm. 23, en Fa menor, op. 57, “Appassionata”

21’

II

Módest Mussorgski (1838-1881)

Quadres d’una exposició

36’

També et pot interessar

Estiu al Palau
Dilluns 19.08.19 – 20 h
Sala de Concerts

Martina Filjak, piano
Guanyadora del Concurs Internacional de Música
Maria Canals Barcelona 2008

J-Ph. Rameau: *Le tambourin, La villegeoise, Le rappel des oiseaux (Suite en Mi menor)*
G. P. Palestrina – F. Liszt: *Miserere*
C. Franck: *Preludi, fuga i variacions, op. 18*
J. S. Bach – F. Busoni: *Tòcata i fuga en Re menor, BWV 565*
R. Schumann: *Carnaval de Viena, op. 26*
F. Liszt – G. Donizetti: *Reminiscències* de ‘Lucia de Lammermoor’
F. Liszt – G. Donizetti: *Marxa per al sultà Abdul Medjid-Khan*

“*El dos no existeix perquè tot és u. Ara bé, tot u fa parella amb el propi amor generat. Així és com aparegué el primer mirall. L’últim mirall retornarà la imatge: fuig del meu davant –li dirà–, corre, entra a casa!*”

Màrius Sampere

“Implosió”

Jerarquies, 2003

Una orquestra dins el piano

Unir en un mateix programa tres obres tan diferents com les que proposa Juan Pérez Floristan és un exercici que, d’entrada, sobta. Es tracta d’una sorpresa que té la virtut de portar-nos a reflexionar sobre el perquè d’aquesta tria i fixar-nos en detalls que potser en programes més previsibles ens passarien per alt. Malgrat pertànyer a èpoques molt diferents, estan íntimament lligades per l’esperit amb què els respectius autors es posen a escriure per a un instrument sol, el piano. Els tres coincideixen en la recerca de totes les possibles sonoritats que ofereix l’instrument, tractat com si fos una veritable orquestra accionada per un únic intèrpret.

Ligeti va haver de desar al calaix durant anys la seva *Musica ricercata*. Escrita amb voluntat experimental en un context polític i estètic conservador (Hongria, principi dels anys cinquanta del segle passat), està formada per un seguit de peces que incorporen progressivament totes les notes de l’escala musical. A la pràctica, això vol dir que la primera està composta sobre una sola nota, el La, que en diferents octaves i amb diferents maneres d’atacar les tecles (lligat, picat, *staccatto* i un sorprenentment ampli ventall més) acaba donant una riquesa tan gran que no es troben a faltar cap dels altres onze sons. La resta de peces va aprofundint en aquesta exploració tímbrica.

Curiosament, la tècnica de Ligeti no està tan lluny de la de Beethoven, que també juga amb repeticions, acumulacions i altres recursos que a la seva època eren terriblement transgressors. L’*Appassionata* està escrita en els mateixos anys que obres tan cabdals i revolucionàries com la *Tercera Simfonia*, la *Sonata Waldstein* o els *Quartets op. 59*, “*Razumovski*”. Fins en aquell moment, Beethoven havia escrit dues o tres Sonates cada any. Després d’escriure aquesta va estar gairebé cinc anys sense publicar-ne cap.

Però potser l’exemple més conegut d’obra per a piano escrita amb clara voluntat simfònica són *Els quadres d’una exposició* de Mussorgski. Inspirats en les pintures d’un amic, aquest seguit de frescos porten l’instrument des de la subtilitat més sublim als acords més rotunds. Ravel ho va veure claríssim quan va decidir fer-ne l’orquestració que ha esdevingut la versió més coneguda de la partitura. Això no treu, però, que el gaudi de sentir-la amb un piano a ple rendiment continuï sent sempre un gran plaer.

Pep Gorgori